

ledere ved alle mulige Lejligheder fremdrager, noget, som de ikke glemmer, hvor det kan tjene til en Værdsættelse af de Herrer Betydning i vort Samfund, at de gennem hele deres organisatoriske Arbejde indenfor Arbejderklassen har skabt Magtmidler for denne Klasse i Lønkampen, i Kampen for at hæve Levestandarden, som har været af afgørende Betydning. Men hvorfor glemmer de Herrer saa denne deres saare betydningsfulde og for Arbejderklassen — og for Samfundet kan jeg sige — værdifulde Indsats, idet de behandler det Spørgsmaal, som her foreligger? Jeg synes, at en saadan Forglemmelse maa forekomme mærkelig.

Naar det siges, at ved en Bestemmelse som den i 2det Stykke ophører Arbejdsløshedskasserne at være neutrale i Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver, naar det ærede Medlem Hr. Stauning hævdede, at gennem denne Bestemmelse tager Lovgivningen Parti for Arbejdsgiverne, maa jeg dertil svare, at dette er fuldkommen udenfor Forbindelse med det faktiske. Ja, ærede Medlemmer ryster paa Hovedet, men vil De ogsaa ryste paa Hovedet, naar jeg hævder, at gennem Fortolkningskunster er Arbejdsløshedskasserne gennem en Aarrække gjort til en Kampfaktor fra Arbejdernes Side i Arbejdet paa at opnaa Lønforhøjelse? (Stemmer: Nej!) Ja, de Herrer svarer nej. (Trier: Det ved Ministeren ikke et Ord om). Naar Bestemmelserne uden Basis i den hidtil gældende Lov fortolkes saaledes, at en Arbejder indenfor et Fag kan faa Understøttelse, saafremt han ikke kan opnaa den Særbetaling, han muligvis paa Grund af sine Kvalifikationer har oppebaaret, men vel kan faa Arbejde til normal Løn, som han imidlertid ikke behøver at tage, tror jeg, man med Rette kan hævde, at det er at gøre Arbejdsløshedskasserne til en Kampfaktor i denne Sammenhæng.

Ved den Bestemmelse, her søges indført, tilvejebringer man netop den Neutralitet, som det er vor Mening absolut bør være til Stede. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard behøver aldeles ikke i denne Sammenhæng at frygte for revolutionære Tendenser overfor Arbejdsløshedsloven. End mindre behøver det ærede Medlem i denne Sammenhæng at minde os om Venstres Fortid. Vi er ingenlunde, heller ikke paa dette Omraade, i Uoverensstemmelse med denne Fortid. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Tale var bygget over en Variant af den gamle Vise: Jeg vil, nej, jeg vil ikke. Det sidste: Jeg vil ikke, fremførte det ærede

Medlem Hr. Dahlgaard i Tilslutning til en Række af de Spørgsmaal, han behandlede, først. Det fremsagde han med megen Styrke, med stor Patos, for derefter i en velvillig Tone at erklære, at under visse Forudsætninger vilde det ærede Medlem og det Parti, paa hvis Vegne han talte, nok alligevel. Det er dette sidste, jeg sætter Pris paa; Styrken og Patosen, der blev lagt ind i det første, skænker jeg det ærede Medlem, og hans lange Tale om Minimallønnen, som han mente var skjult under Forslaget i 2det Stykke, og hvis Opførelse der han mente vilde føre alle mulige Ulykker med sig, var i Virkeligheden kun et Udtryk for at dække det Tilbagetog, han vilde foretage.

Meningen med Ordet Mindsteløn er netop ganske den, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard i sin Tale udtrykte. Hvad der forstaaes ved Mindsteløn i denne Sammenhæng, det har jeg givet Udtryk for, da jeg fremsatte Lovforslaget. Derved forstaaer jeg den Løn, som Arbejderen, af hvem der ikke ved det Arbejde, hvorved han anbringes, kræves Særkvalifikationer, faar for normalt Arbejde i Virksomheden.... (Afbrudelse.) Der er et æret Medlem, som siger, at det er slet ikke det; ja, det ærede Medlem maa vel sagtens mene at vide bedre. Ordet Minimalløn betyder ikke det, jeg her har sagt, men Ordet Mindsteløn ved jeg forekommer ikke i de Herrer Lønoverenskomster med Arbejdsgiverorganisationer; hvis det ikke gør det, synes jeg, de Herrer skulde være veltilfredse med den Betydning, jeg gennem disse Udtalelser lægger ind i disse Ord. (Trier: Minimal betyder paa Dansk: mindst!). Der er et æret Medlem, som siger, at minimal paa Dansk betyder mindst; det er ganske rigtigt, det er jeg ogsaa vidende om, og for saa vidt behøvede det ærede Medlem ikke at stille sin Kundskab til min Disposition. Men naar nu Ordet Minimalløn anvendes i en Række Overenskomster, en Række Tariffer, medens Ordet Mindsteløn ikke forekommer der, faar det ærede Medlem tilgive, at Ordet Mindsteløn er brugt; og naar saa det ærede Medlem faar at vide, at der i dette Ord ikke skal ligge den Betydning, der ligger i Udtrykket Minimalløn i en Række Tarifoverenskomster, forstaaer jeg ikke, at det ærede Medlem ikke er i Stand til overfor dette Faktum at forholde sig ganske rolig, men nødvendigvis maa give efter for sin Trang til at give sit Besyv med — i Utide, kan jeg gerne sige.

At en Arbejder af en eller anden Grund har haft en Særløn, kan jeg ikke skønne berettiger ham til at kræve Understøttelse,